

**nr. 34 245 van 16 november 2009
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2009 hebben ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 september 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. SCHOUTEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 22 juli 2008, verklaren er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt de asielaanvragen van verzoekers bij beslissing van 10 juli 2009, verstuurd op 15 juli 2009.

1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvragen werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

X

“Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Afghanistan, meerbepaald uit het district Hisa-I-Awal Behsud in de provincie Wardak. U bent Hazara van origine en sjiïet. U was landbouwer. U verklaarde dat uw broer banden had met de Taliban. Een kennis van uw broer zou de hand van uw dochter zijn komen vragen. U wilde dat huwelijk niet toestaan. Uit angst voor de macht van die persoon, besloot u enige bedenktijd te vragen. In die periode kon uw broer uw vertrek uit Afghanistan regelen. U vreesde dat de Taliban uw kinderen zouden ontvoeren of rekruteren. U reisde in de herfst van 2007 met uw echtgenote, Sarwari Hasima (OV n° 6.288.756), en kinderen illegaal via Pakistan naar Griekenland waar uw echtgenote is bevallen van uw vijfde kind. Op 7 december 2007 werden uw vingerafdrukken genomen in Mytilini. Bij verderzetting van jullie reis raakten jullie uw zoon Ibrahim kwijt, sindsdien weten jullie niet waar hij verblijft. Vanuit Griekenland reisden jullie illegaal naar België waar u op 22 juli 2008 asiel aanvroegen. Uw echtgenote is intussen op 8 april 2009 bevallen van een zoon. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de identiteitskaarten neer van uzelf en uw echtgenote, een brief van het Rode Kruis inzake een opsporingsverzoek voor uw zoon Ibrahim en een medisch attest inzake de gezondheidsproblemen van uw echtgenote.”

X

“Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Afghanistan, meerbepaald uit het district Hisa-I-Awal Behsud in de provincie Wardak. U bent van origine Hazara en sjiïet. U verklaarde dat uw schoonbroer banden had met de Taliban. Een kennis van uw schoonbroer zou de hand van uw dochter zijn komen vragen. U en uw echtgenoot, Alijani Hassan Ali (OV n° 6.288.756), wilden dat huwelijk niet toestaan. Uit angst voor de macht van die persoon, besloent jullie enige bedenktijd te vragen. In die periode kon uw schoonbroer uw vertrek uit Afghanistan regelen. U reisde in de herfst van 2007 met uw echtgenoot en kinderen illegaal via Pakistan naar Griekenland waar u bent bevallen van uw vijfde kind. Uw vingerafdrukken werden er op 7 december 2007 genomen. Vanuit Griekenland reisde u illegaal naar België waar u op 22 juli 2008 asiel aanvroeg. Intussen bent u op 8 april 2009 bevallen van een zoon, Mohamad Erfan. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de identiteitskaarten neer van uzelf en van uw echtgenoot en een medisch attest inzake uw gezondheidsproblemen.”

De aldus weergegeven feitenrelazen worden door de verzoekende partijen niet betwist.

1.4. In de bestreden beslissing stelt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat verzoekers er niet in geslaagd zijn hun vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Hij baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- door gebrekkige kennis van het dagelijkse leven in hun beweerde regio van herkomst, maken verzoekers niet aannemelijk tot 2007 in Behsud, provincie Wardak, te hebben gewoond;
- verzoekers brengen geen enkel bewijsstuk aan dat die beweerde levensloop kan staven;
- verzoekers leggen chronologisch bijzonder verwarrende verklaringen af;
- verzoekers blijken niet bij machte hun beweerde reisweg vanuit Behsud te verduidelijken, noch temporeel noch geografisch, en slagen er evenmin in te zeggen hoeveel deze hen gekost heeft;
- doordat verzoekers geen duidelijkheid verschaffen over hun exacte verblijfplaats de jaren voor hun vertrek is de Commissaris-generaal niet bij machte een eventueel risico op ernstige schade die zij mogelijk lopen te onderzoeken.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers een schending aan van artikel 48/4 van de

Vreemdelingenwet, van een niet-richtlijnconforme interpretatie van artikel 2 e) en 15 c) van richtlijn 2004/83/EG, van het beginsel van het voordeel van de twijfel en van de materiële motiveringsverplichting. Ten slotte stellen zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

2.2. De Raad leidt uit het middel af dat verzoekers berusten in de weigering van de vluchtelingenstatus. De Raad behandelt het beroep derhalve louter met betrekking tot de subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet).

2.3. In een eerste onderdeel vechten verzoekers de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen aan. Zij stellen dat de asielpcedure niet mag worden tot een test van de intelligentie. Er zou amper rekening gehouden zijn met het profiel van verzoekers: een zeer eenvoudig koppel, waarvan de echtgenoot een herder is uit een afgelegen dorp, die niet kan lezen noch schrijven en waarvan de echtgenote, die al jaren epilepsie heeft, evenmin naar school is geweest en amper buitenkwam. In dit opzicht dient de gebrekkige kennis van de munteenheid, van de verkiezingen en van het Talibanregime ernstig gerelativeerd te worden. Verzoeker vertelt verder uitgebreid over de problemen die de Hazara ondervinden met de Kuchi's. Het relaas met betrekking tot zijn vrees voor een gedwongen uithuwelijking van zijn dochter tracht verzoeker te staven met een rapport van het UNHCR van juli 2009 waaruit blijkt dat gedwongen huwelijken voor jonge meisjes een groot risico zijn.

2.4. Verzoekers beweren onafgebroken tot 2007 in het district Behsud van de Afghaanse provincie Wardak te hebben geleefd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal aan deze voorstelling van de feiten geen enkel geloof hecht, waarna hij op basis daarvan besloot tot de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas maar ook tot de onmogelijkheid voor hem om een eventueel reëel risico op ernstige schade in verzoekers hoofden te onderzoeken aangezien het Commissariaat-generaal niet in staat is een duidelijk beeld te krijgen van verzoekers recente verblijfplaats. Na zorgvuldig onderzoek van het administratief dossier komt de Raad tot de vaststelling dat alle in de bestreden beslissing opgenomen elementen duidelijk blijken uit de stukken. Uit de gehoorverslagen blijkt dat verzoekers niet in staat of onwillig zijn om te antwoorden op vragen die tot de kern van het dagelijkse leven in hun regio van oorsprong behoren. Op andere vragen, die eveneens basiskennis betreffen en waarop de Commissaris-generaal correcte antwoorden mag verwachten, weigeren verzoekers te antwoorden met de simpele stelling dat zij daar 'niets van weten'. Doorheen de gehoorverslagen en vragenlijsten blijkt duidelijk dat verzoekers op bepaalde vragen niet wensen te antwoorden, hoewel zij daartoe verplicht zijn gelet op de op hen rustende bewijslast en medewerkingsplicht.

Zo slaagde verzoeker er niet in te antwoorden op de volgende elementaire vragen. Hij wist niets te vertellen over de aanwezigheid van buitenlandse troepen in zijn beweerde regio (CGVS-gehoorverslag van 04/06/09, p. 7). Hij bleek niet in staat ook maar iets te vertellen over het geld dat sinds enige jaren in zijn beweerde regio in omloop is (CGVS-gehoorverslag van 04/06/09, p. 10). Beide (non-)verklaringen zijn niet verzoenbaar met zijn bewering tot 2007 in de provincie Wardak gewoond te hebben. De Raad wenst daarbij op te merken dat verzoeker reeds de volle leeftijd van 43 jaar heeft bereikt en dat hij de verantwoordelijkheid draagt over een uitgebreid gezin, zodat er van hem, indien hij tenminste werkelijk tot 2007 in Afghanistan woonde, kan verwacht worden dat hij weet welk geld er in zijn regio reeds enkele jaren in omloop is, hoe dat geld eruit ziet en hoeveel basisproducten in die munteenheid kosten. De schijnbare onmacht van verzoeker om iets zinnigs te vertellen met betrekking tot het geld dat in Afghanistan in omloop is weerspiegelt zich ook in zijn onwil om ook maar iets mee te delen over de kostprijs van de reis van hem en zijn familie naar België (CGVS-gehoorverslag van 04/06/09, p. 8). Het is van algemene bekendheid dat een illegale reis vanuit Centraal-Azië naar Europa voor een groot gezin met vrouw en vier kinderen ettelijke duizenden euro's kost. Tevens dient te worden opgemerkt dat verzoeker in zijn tweede gehoor plots en voor het eerst verklaarde twintig tot vijftig jaar in Kabul te hebben gewoond (CGVS-gehoorverslag van 04/06/09, p. 9). Deze feitelijke gegevens lijken niet te stroken met het door verzoeker geschetste en door zijn raadvrouw benadrukte profiel van ongeletterde landelijke geitenhoeder. Gelet op zijn leeftijd en zijn profiel van gezinshoofd is ook zijn meer dan lacunaire kennis over de verkiezingen in zijn regio opmerkelijk. Zo beweerde hij geheel verkeerd dat de presidentsverkiezingen 'ongeveer 15 of 16 jaar geleden' plaatsvonden (CGVS-gehoorverslag van 19/02/09, p. 10). Wat de herkomst van verzoekers vrouw betreft zijn verzoekers verklaringen tegenstrijdig aan eerdere verklaringen en in strijd met het door haar neergelegde identiteitsbewijs. In zijn eerste gehoor verklaarde verzoeker dat zijn vrouw geboren was in Behsud. Toen hij

geconfronteerd werd met het gegeven dat zijn vrouw op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde in Kabul geboren te zijn en dat haar identiteitsbewijs Kabul als geboorteplaats vermeldt, verklaarde verzoeker dat haar vader misschien naar Kabul wilde gaan (CGVS-gehoorverslag van 19/02/09, p. 3). Verzoekster zelf wijt deze anomalie aan het feit dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken misschien een fout gebeurd was bij de vertaling. Gevraagd naar waarom haar taskara in Kabul werd uitgegeven verklaarde ze dat haar vader deze aanvraag en dat ze het daarom niet weet (CVGS-gehoorverslag van 19/02/09, p. 6). Beide verklaringen kunnen de Raad allerm minst overtuigen. Gevraagd met welk geld men in Afghanistan tegenwoordig betaalt, antwoordde verzoekster 'rupiah', waarna ze zich haastte te verklaren dat ze nog nooit geld in haar handen had gehad (CGVS-gehoorverslag van 19/02/09, p. 8). De bestreden beslissing geeft een uitvoerige opsomming weer van chronologisch inconsistente verklaringen. Zo kon verzoeker niet verklaren onder welk bewind (Mujaheddin dan wel Taliban dan wel Karzai) belangrijke gebeurtenissen als zijn huwelijk en de geboorte van zijn kinderen plaatsvonden. Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoeker onmogelijke verklaringen aflegde over de datum van zijn vertrek, waarna hij door de dossierbehandelaar werd gewezen op de onmogelijkheid van zijn verklaringen en het belang voor hem om waarachtige verklaringen af te leggen (CGVS-gehoorverslag van 19/02/09, p. 6).

Door de vele vaststellingen in de bestreden beslissing, die allen duidelijk blijken uit de stukken van het administratieve dossier, en door de vaststellingen die de Raad in het kader van het devolutief karakter van het beroep autonoom deed, blijkt dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde en niet bereid is de ware toedracht omtrent zijn werkelijke verblijfplaats(en) in de jaren voor zijn vertrek naar Europa toe te lichten. De identiteitsbewijzen bevestigen enkel dat verzoeker in Behsud geboren is en zijn vrouw in Kabul, doch tonen op geen enkele wijze aan dat zij, zoals zij beweren, tot 2007 in Behsud gewoond hebben en vandaar uit zijn gevlucht. De Raad wenst te dezen op te merken dat van geen enkele van de vier kinderen die beweerdelijk in Behsud zijn geboren, enig geboortebewijs of identiteitsbewijs werd voorgelegd. Geen ander stuk dat de aanwezigheid van verzoekers in Behsud zou kunnen aannemelijk maken in de jaren voor hun vertrek, werd voorgelegd. De Commissaris-generaal kon in redelijkheid besluiten dat verzoekers niet de waarheid vertelden toen zij verklaarden tot 2007 in Behsud te hebben gewoond en van daaruit naar Europa te zijn gevlucht. Gezien verzoekers hun asielrelaas situeren in een ongeloofwaardige geografische en temporele context, kan enkel worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas zelf.

2.5. Verzoekers menen dat de asielprocedure niet mag verworden tot een test van de intelligentie. Verzoekers menen nergens 'vage verklaringen' te hebben afgelegd. Zij stelden bij bepaalde vragen simpelweg het antwoord niet te weten. Verzoekers werden nooit geconfronteerd met deze vaststellingen. Het is manifest duidelijk dat de Commissaris-generaal verkeerde en minstens kennelijk onredelijke conclusies heeft afgeleid uit het feit dat verzoekers bepaalde (geografische of politieke) vragen niet konden beantwoorden. Er werd te weinig rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoekers.

2.6. Uit vaste rechtspraak blijkt dat de asielzoeker, zelfs wanneer die slechts een lage scholing heeft genoten, in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek waarvan hij beweert afkomstig te zijn en het dagelijkse leven daar (RvS 15 januari 2003, nr. 114.475; RvS 27 januari 2004, nr. 127.477). Met betrekking tot belangrijke feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken, mag ook van een persoon met een geringe opleiding worden verwacht dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt (RvS 27 januari 2004, nr. 127.477). In casu werd er gepeild naar basiskennis over zowel de lokale geografie, de feitelijke machthebbers en het dagelijkse leven. De Raad stelt vast dat het door verzoeker geschetste profiel van ongeletterde landelijke herder geenszins overtuigt. Door zijn leeftijd, zijn jarenlang verblijf in de hoofdstad Kabul, zijn familiale verantwoordelijkheid als gezinshoofd, en de financiële draagkracht van zijn familie waardoor hij zichzelf en zijn gezin naar Europa kon brengen, kan aan dat profiel weinig geloof gehecht worden. Een toetsing van de achtergrondkennis van een verzoeker is voor de asielinstanties vaak de enige manier om de waarachtigheid van de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats(en) te achterhalen, zeker wanneer er geen materieel bewijs geleverd wordt voor het beweerde verblijf, zoals in casu. Verzoekers klacht dat zij nooit geconfronteerd werden met de hen tegengeworpen inconsistenties alsook het feit dat wat zij wel wisten te zeggen, niet werd opgenomen in de bestreden beslissing, kan niet worden aanvaard. De procedure voor het Commissariaat-generaal is geen jurisdictionele, maar een administratieve procedure. Geen enkele

rechtsregel schrijft voor dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt (RvS 20 oktober 2003, nr. 124.415; RvS 14 juni 2006, nr. 160.052).

2.7. Verzoekers betogen dat er, in de geest van de Conventie van Genève en de Proceduregids, rekening gehouden dient te worden met de algehele context en de geloofwaardigheid van het relaas over het algemeen. Er wordt echter enkel rekening gehouden met hetgeen verzoekers *niet* weten. De Commissaris-generaal is totaal in gebreke gebleven wat betreft zijn deel van de bewijslast. Een en ander volgt uit punten 196, 197 en 199 van de Proceduregids. Indien er onduidelijkheden zijn, had de Commissaris-generaal verzoeker opnieuw moeten horen.

2.8. De Raad merkt op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf berust, dat de verzoeker moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Bovendien is voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de verzoeker gehouden tot de plicht tot medewerking. Deze dient ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer de verklaringen van de verzoeker alsook alle documenten van verzoeker en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet onder meer worden rekening gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst, de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker maar ook met de vraag of hij zich onder de bescherming heeft kunnen stellen van een ander land waar hij zich op zijn staatsburgerschap kan beroepen (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004).

De aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan bijgevolg, met name wat betreft de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet zou lopen, niet met een verwijzing naar de algemene toestand van het land van herkomst volstaan maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist (RvS 29 november 2007, nr. 177.396; RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Te dezen dient te worden opgemerkt dat het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst onontbeerlijk is om uit te sluiten dat verzoekers ingevolge een verblijf in een derde land, en dit voor de indiening van de asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van een humanitaire bescherming genoot. Sub 2.4. is gebleken dat verzoekers een levensloop naar voor brachten die gelet op het gebrek aan elementaire kennis over het dagelijkse leven in de streek waarvan zij beweren afkomstig te zijn, niet geloofwaardig is. Door bewust geen duidelijkheid te verschaffen over hun verblijfplaats(en) de jaren voor hun vertrek creëerden verzoekers zelf verwarring. Doordat verzoekers ongeloofwaardige verklaringen aflegden met betrekking tot hun feitelijke verblijf in Afghanistan hebben zij zelf het vereiste verband met hun persoon onmogelijk gemaakt, zodat een eventuele nood aan internationale bescherming niet correct kan worden ingeschat en het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend.

2.9. In een tweede onderdeel van het middel weiden verzoekers uit over de noodzaak aan onderzoek van subsidiaire bescherming. Zij betogen dat de bestreden beslissing niet conform is aan de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, met name die in de zaak *Elgafaji*. Volgens verzoekers kan geen weigeringsbeslissing genomen worden op basis van het recente verblijf, zonder een verblijfsalternatief te onderzoeken, op straffe van een niet-richtlijnconforme interpretatie van artikel 15 c van richtlijn 2004/83/EG. Verzoekers lezen in het arrest *Elgafaji* dat het aan de verwerende partij is om aan te tonen dat verzoekers naar een derde land zouden kunnen teruggestuurd worden. Nergens wordt gesteld dat verzoekers land van nationaliteit niet Afghanistan is. Er wordt alleen gesteld dat ze geen bewijs kunnen aanbrengen van hun 'recente' verblijf. Daardoor wordt eigenlijk geponeerd dat verzoekers moeten kunnen aantonen individueel risico te lopen. Het risico wordt duidelijk geïndividualiseerd doordat ze zouden moeten aantonen dat ze 'recent' gevlucht zijn of door naar het asielrelaas te verwijzen. De bestreden beslissing gaat dus manifest te ver in haar vereiste van bewijslast. Verzoekers betwisten overigens formeel dat zij niet recent uit Wardak komen. Zij stellen evenwel tegelijk dat verweerder het tegendeel niet kan bewijzen en zelfs niet mag eisen. Het asielrelaas en de persoonlijke elementen van het relaas staan volgens het arrest *Elgafaji* los van het bestuderen van de toekenning van de subsidiaire bescherming. Aan deze twee elementen moet niet voldaan zijn vooraleer men aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming, terwijl de bestreden beslissing net het omgekeerde poneert: indien uw persoonlijke relaas niet aangetoond is, dan heeft u ook geen recht op subsidiaire bescherming.

2.10. Zoals door verzoekers correct wordt aangehaald blijkt uit het arrest dat het toepassingsgebied van artikel 15 c van richtlijn 2004/83/EG niet noodzakelijk vereist dat de persoon aantoont dat hij specifiek wordt geïndiceerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Ten onrechte leiden zij uit het arrest af dat de Commissaris-generaal niet mag eisen dat zij aantonen recent uit conflictgebied afkomstig te zijn. Uit het arrest *Elgafaji* blijkt immers dat er geen enkele discussie bestond over de werkelijke verblijfplaats van de betrokkenen voor hun vlucht. Deze zaak handelde over de criteria voor toekenning onder artikel 15 c van richtlijn 2004/83/EG, en meer bepaald over de individuele dan wel algemene aard van de bedreiging waarbij de feitelijke herkomst van *Elgafaji* uit het conflictgebied vaststond. In onderhavige zaak werd evenwel vastgesteld dat de concrete herkomst uit Afghanistan voordat verzoekers naar België kwamen, ongeloofwaardig is (sub 2.4.). De zaak *Elgafaji* kan dan ook niet zonder meer doorgetrokken worden op de zaak van verzoekers.

Verzoekers komen schromelijk tekort wat betreft de op hun rustende medewerkingsplicht door elementen achter te houden over hun verblijfplaats, de hiermee verbonden verblijfsstatus en mogelijke internationale bescherming die zij daar genoten de laatste jaren voor hun vertrek naar België. Dienvolgens maakten zij het de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onmogelijk een correcte inschatting te maken van de eventuele nood aan internationale bescherming aangezien deze niet over de vereiste elementen beschikt om dienaangaande tot een beoordeling over te gaan. De Commissaris-generaal oordeelde terecht dat om deze redenen de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

2.11. Verzoekers menen dat de volgende prejudiciële vraag dient te worden gesteld aan het Europees Hof van Justitie: "Dient artikel 15 c van richtlijn 2004/83/EG zo uitgelegd te worden dat verzoekers ervan kunnen worden uitgesloten zonder dat er een onderzoek wordt gedaan naar het reële risico op ernstige schade bij een terugkeer naar hun land van nationaliteit, omdat hun 'recent verblijf' in hun land van nationaliteit niet zou vaststaan, zolang niet bewezen is dat verzoekers in een derde land bescherming konden genieten conform de richtlijn?"

2.12. Luidens de uitzonderingsbepaling vervat in artikel 68 EG-Verdrag wordt het stellen van prejudiciële vragen in de materies die onder titel IV van het verdrag vallen, voorbehouden aan nationale rechterlijke instanties waarvan de beslissingen volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep. Een cassatievoorziening wordt met 'hoger beroep' in de zin van artikel 235 EG-Verdrag gelijkgesteld (K. LENAERTS en D. ARTS, *Europees Procesrecht*, Antwerpen/Apeldoorn, Maklu, 2003, 84). Gelet op het feit dat tegen beslissingen van de Raad een cassatieberoep openstaat bij de Raad van State is de Raad bijgevolg niet bevoegd voor het stellen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie ter verduidelijking van richtlijn 2004/83/EG.

2.13. Verzoekers refereren tot slot aan 's Raads arrest nr. 11.882 van 27 mei 2008 waaruit zou blijken dat het Commissariaat-generaal zich niet louter kan beperken tot het vaststellen dat er geen 'correcte inschatting' gemaakt kan worden en kan nalaten om een ernstig onderzoek te voeren opdat alle feiten vastgesteld kunnen worden. Integendeel wordt er volgens verzoekers in het arrest gesteld dat het aan beide partijen (dus ook het Commissariaat-generaal) is om een onderzoek te voeren opdat alle feiten kunnen vastgesteld worden. Aangezien de gehele provincie van verzoekers vermeld staat op de lijst van de gevaarlijke districten, had hieruit volgens verzoekers logischerwijs – en in navolging van vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – als conclusie getrokken moeten worden dat er wel degelijk sprake is van een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

2.14. Daargelaten de vraag of het vergelijkbare zaken betreft (ten overvloede kan worden aangestipt dat te dezen de voorgehouden herkomst van verzoekers niet is aangetoond), wijst de Raad erop dat hij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942) .

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 16 november 2009 door:

dhr. F. HOFFER,
mevr. A. VAN ISACKER,
mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. ROSIER,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. HOFFER